

прихнѣ съ се сила да са смѣй. Тогаз слушай! то е овчата плешка, която днеска закачихъ тамъ и я обвихъ добръ съ голѣмыя презрѣчникъ за да не я наплюжтъ мухытѣ. Тя са затече, сие обвивката и показа овчата плешка на другарката си, която ёще отъ страхъ трепѣреше. Много са мѣчихъ, до дѣ ѝ напльнятъ главата, че страха ѝ преобразилъ завитата плешка на голѣма бѣла вѣда. Тя се са мѣчеше да увѣри, че вѣдата была я стрѣлнала съ очи: че искала да побѣгне, пѣкъ вѣдата я подгонила и за сукманя я стиснала, че сетиѣ съ сила ѝ изтръгнала свѣтилника изъ рѣка. Подирь туй не знаеше вѣке какво ѝ са случило.

— Не е мѣчно, казва г. Момчилъ, да си изѣснимъ защо ѝ са е сторило тѣй. Когато са е оплашила до толкоз щото да ѝ препадне, кръвта ѝ са е спрѣла тутакси; и, защото не е можала да бѣга, помислила си е, че е хваната отъ нѣкого и не я пуца да са помѣсти. Рѣката ѝ е изтръпнала и изтървала свѣтилника, а тя си е казалa, че вѣдата ѝ го грабнала.

Колко сѣ честиты, додаде той, тѣзи хора, на които книгытѣ сѣ отворили очитѣ и слѣпешкомъ невѣрватъ тѣзи лудешкы приказкы за вапиры, самодивы и вѣды! Колко сѣ пѣкъ